

Het land van
PLINTHOS

Dit boekje is een uitgave van Plinthos & Mutsaersstichting © 2017

Auteur: Ton Manders

Vormgeving en illustraties: Sjors Tomlow

www.landvanplinthos.nl

DE LANDSRAAD

“Beste Plinthosianen. Hierbij verklaar ik de Landsraad 2067 voor geopend.” Het stokoude Hoofd van de Raad der Wijzen klonk als een schorre kraai. Zijn graatmagere lijf leek in een jaar tijd nog breekbaarder geworden. Gelig glimmend spande de bijna doorzichtige huid over zijn enorme neus. “Het woord is aan de heer Barthos, Gezant van Gewest Zuid.”

Een opvallende verschijning beklom het spreekgestoelte op het podium, dat was aangekleed met de vlag van Plinthos: een bruine baksteen op een grijs veld. Het verweerde gezicht van de spreker verraadde een zwaar buitenleven in het warme zuidelijke klimaat. Droge, zanderige haren piekten vanonder zijn omslagdoek. “Geacht Hoofd, leden van de Raad der Wijzen, volk van Plinthos. Dank u dat ik hier namens de burgers van Gewest Zuid mag spreken. Net als vorig jaar - en meerdere jaren daarvoor - vraag ik uw dringende aandacht voor de droogte die zuidelijk Plinthos nu al zo lang teistert. Mijn mensen zijn ten einde raad. Als er niet snel een oplossing komt, zullen talloze landgenoten sterven.”

Het probleem was inderdaad al jaren bekend. Vroeger strekten zich in het zuiden van Plinthos eindeloze bossen uit. Een eeuwenoud woud, waar geen einde aan leek te komen. Dag in, dag uit, velden houthakkers hier reusachtige bomen om Plinthos van hout te voorzien. Hout om huizen en schepen te bouwen, karren, wagens en meubels te maken. En later – toen de laatste steenkool diep uit de bodem van Plinthos was gehaald – ook om de enorme vuren in de energiecentrales op te stoken.

Er werd zoveel gekapt en gezaagd, dat op een bepaald moment vrijwel alle bomen waren verdwenen. Weer en wind kregen daardoor vrij spel. De aarde droogde uit en het zand werd tot enorme duinen bijeen geblazen. De temperatuur was almaar verder gestegen en tot ver buiten de woestijn wilde nauwelijks nog iets groeien. Geen graan om brood te maken. Geen gras voor de koeien. Zelfs geen maïs voor de varkens. Gewest Zuid stevende regelrecht af op een hongersnood.

Barthos was nog maar nauwelijks aan zijn betoog begonnen, toen het oude Hoofd hem onderbrak. “Wij danken de Gezant van Gewest Zuid. U kunt uw volk berichten dat het probleem onze aandacht heeft.” Een jongeman in de zaal stond op. “Jullie roepen al jaren dat het probleem jullie aandacht heeft. Maar ondertussen gebeurt er helemaal niets. Iedereen weet wat er moet gebeuren. De Muur moet weg!” In de zaal viel een absolute stilte. Niemand zei iets, niemand bewoog. De Muur moet weg. Durfde iemand dat écht te zeggen?!

Het Hoofd tuurde streng over het brilletje dat tot op het puntje van zijn gigantische neus was gezakt. “Je weet donders goed dat dat niet kan!” beet hij de jongeman toe.

“Hoezo niet?” vroeg de jongen brutaal. “We hebben hout nodig. Voedsel.

Vruchtbare aarde om groenten te verbouwen. Weilanden om ons vee te laten grazen.

Misschien is er dat allemaal wel aan de andere kant van de Muur!”

“Zwijg!” schreeuwde het Hoofd van de Raad met schelle stem. Met een dunne, beverige vinger wees hij naar de Raadsleden links en rechts van hem. “Wij zijn de Raad der Wijzen. Jij bent een snotaap, maar wij Wijzen hebben de Leeftijd. Wij weten wat goed is en wat slecht. Wat kan en wat niet kan. Ik zeg jullie: de Muur is er voor jullie eigen bestwil!”

Geroezemoes steeg op in de zaal. Tja, de ouderen in de Raad zouden het inderdaad wel het beste weten. Want zij hadden de Leeftijd. En de Muur was immers niet voor niets gebouwd. Ooit. Wanneer en waarom precies, dat wist niemand. Er waren alleen maar de oude verhalen uit het verre verleden. Verhalen die ooit eens waren opgeschreven door geschiedschrijvers, maar op bevel van de Raad der Wijzen waren dat soort boeken allemaal verbrand.

Die zorgden alleen maar voor onrust. Maar niemand kon verhinderen dat het Verhaal van de Muur van generatie op generatie werd doorverteld.

DE MUUR

Lang, heel lang geleden, was Plinthos een welvarend land. Een land met eindeloze bossen, wilde rivieren en schilderachtige meren. In de weilanden graasden goed gevoede koeien en eindeloze akkers met graan deinden in de wind. De mensen hadden volop te eten, leefden vreedzaam met elkaar en waren gelukkig.

Zo goed als het leven was in Plinthos, zo afgrijselijk was het op andere plaatsen in de wereld. En dus was het niet vreemd dat mensen van heinde en verre naar het Beloofde Land trokken om daar een bestaan op te bouwen. Weg van de honger en armoede in hun eigen land. Weg van het oorlogsgeweld. Maar de Plinthosianen waren daar niet zo gelukkig mee. "Plinthos is vol!" riepen ze.

"Wat moet er wel niet van ons mooie land worden als we al die rare mensen binnenlaten? Ze spreken geen Plinthosiaans. Ze spelen geen Plinthbal. Eten geen Plinthbrood. Wat moeten we met al die gelukszoekers? Straks is ons eigen geluk op!" "Hoezo op?" sprak een enkele tegenstander. "Geluk raakt toch niet op als je het deelt?!" Maar de meerderheid moest niets van die vreemdelingen hebben. En dus nam de Raad der Wijzen op een dag een belangrijk besluit. Een besluit dat Plinthos voorgoed zou veranderen.

Of er nu wel of niet genoeg geluk was voor iedereen, wat ze wél genoeg hadden in Plinthos, waren bakstenen! Die werden overal in het land in fabrieken geproduceerd. Dat bracht de Raad der Wijzen op het fantastische idee om een enorm hoge Muur om het land te bouwen. "Om ons te beschermen tegen al die rare, barbaarse mensen," zo werd gezegd.

Met man en macht werd er gewerkt en binnen twee jaar was de Muur voltooid.
Plinthos zat potdicht. Niemand kon erin. En niemand kon eruit.
“Waarom zouden we ook?” sprak het Hoofd van de Raad der Wijzen
het volk toe bij de onthulling van die ‘prachtige’ muur.
“Daarbuiten is niets voor ons. Niets van belang.
“Leve de Muur!” “Leve de Muur!” riep het volk hem na.
“En leve onze oude, wijze leiders die weten wat goed voor ons is!”

DE MISSIE

“Pas op!” sist Kjelt. “Ik zie minstens drie Wachters bij de Muur. Zorg dat je de wind tegen hebt, zodat hun honden ons niet ruiken.” Achter het dichte struikgewas spreiden de drie vrienden hun slaapzakken uit. Ze moeten een paar uurtjes slapen om fit te zijn. Straks, als het echt donker is, zullen ze in actie komen. Ze hebben het plan tot in detail voorbereid. Alles keer op keer geoefend. Het kán. Het móet lukken! Als ze maar buiten het bereik van de Wachters en hun gevaarlijke hellehonden blijven!

“Ik neem de eerste wacht wel,” biedt Kjok aan. Karma controleert voor de zoveelste keer haar rugzak. “Is het droog gebleven?” vraagt Kjelt. “Als het vochtig wordt, kunnen we ons hele plan wel vergeten.” “Niks aan de hand,” stelt Karma hem gerust. “Laten we maar gauw gaan slapen. We zullen het nodig hebben.” Terwijl de twee in hun slaapzak kruipen, posteert Kjok zich op een rots vanwaar hij vrij uitzicht heeft op de Muur. Door zijn verreijker ziet hij de scherpe hondentanden gevaarlijk dichtbij blinken in het laatste zonlicht.

ONRUST

Langzaam ebde de onrust uit de zaal weg. Enkele ouderen uit de Raad der Wijzen hielden een slaapverwekkende toespraak over het geweldige leven in Plinthos. Veel aanwezigen dommelden weg. “Goed zo. Rust in de tent,” mompelde het oude Hoofd tegen zijn nog oudere buurman. Toen betrad de Gezant van Gewest West het podium. Een slanke man in een lang, modieus gewaad. Zijn lange vlechten lagen als een tulband op zijn hoofd en een stevige baard omlijstte zijn kin.

“Gegroet, Raad der Wijzen. Gegroet volk van Plinthos. Zoals u weet, kampen onze gewesten met een serieus probleem. In het Westen zijn de fabrieken en de kantoren. Daar werkt een groot deel van onze bevolking. Maar ook de theaters, de bioscopen en het grote Plinthbal Stadion liggen in het Westen. Hier vinden de concerten plaats. Hier kun je uit gaan, dansen, eten, drinken. In het Westen is vermaak en dus wil iedereen hier wonen. Maar zo langzamerhand is er geen plaats meer om iedereen te huisvesten. Wat moeten we doen? Nóg hogere flatgebouwen bouwen?” “Nou, liever niet,” fluisterde een Wijze tegen een mede-Raadslid naast hem. “Straks kijken ze nog over de Muur heen en dan heb je de poppen aan het dansen.” “Moeten we nog dichter op elkaar bouwen?” ging de Gezant verder. “Onder de grond misschien? En waar blijven we met alle auto’s? Moeten we de laatste parken en plantsoenen maar opofferen voor flats en parkeerplaatsen? Wijze Heren, wij smeken u, bied ons een oplossing. U weet wat er gebeurt als er teveel ratten in een kooi worden gestopt. Ze worden agressief en gaan elkaar te lijf. Nog even en mijn volk in het Westen gaat hetzelfde doen. En doordat iedereen bij ons wil wonen, worden de huizen steeds duurder. Voor gewone mensen is dat niet meer te betalen. Waar moeten ze dan naartoe? Alstublieft, help ons met een goed plan!”

Het Hoofd nam zijn bril van zijn neus en wreef met een grote witte zakdoek de glazen schoon. Het leek alsof hij diep nadacht. “Misschien is het een oplossing om een Muur om Gewest West te bouwen,” sprak hij bedachtzaam. “Dan kunnen er geen nieuwe mensen meer bij.” Zo’n geniaal plan kon alleen maar komen van iemand die gezegend was met de Leeftijd der Wijzen. “Wij zullen ons over dit thema buigen en komen hier zo snel mogelijk op terug.”

“Ja ja, dat zei hij vijf jaar geleden ook al,” klonk het uit de zaal.
“Schuif de boel maar voor je uit,” mompelde iemand. “Vooral geen beslissingen nemen.”
Een jong meisje in het midden van de zaal stak haar vinger op. “Mijnheer Hoofd, weten we eigenlijk hoe de mensen buiten Plinthos wonen?” De oude man keek verstoord op. “Huh?”
“Nou ja, wat voor woningen hebben ze daar? Misschien hebben ze daar wel dezelfde problemen gehad. Misschien kunnen wij wel iets van hen leren.”

“Buiten wonen alleen barbaren!” snauwde de voorzitter bits. “Die wonen waarschijnlijk nog in grotten of hutten van leem.” “Maar we kunnen toch best eens een kijkje gaan nemen,” sputterde het meisje zachtjes tegen. “Ik wil wel met een groepje vrijwilligers ...”
“De Poort blijft dicht!” brulde de oude man. Zijn gezicht liep vervaarlijk rood aan.
“Potdicht, hoor je? Voor je het weet dringen er gelukszoekers binnen!”
Het meisje tuurde beteuterd naar het stukje vloer tussen haar voeten. “Hoezo gelukszoekers?”
mopperde ze binnensmonds. “Alsof er in Plinthos nog geluk te vinden is.
Er heeft al geen jaren meer iemand aan de Poort aangeklopt.”

DE BESTEMMING

Er staat een bleek maantje aan de hemel, als Kjuk zijn twee vrienden zachtjes wakker schudt. Een wijsvinger tegen de lippen herinnert hen eraan dat ze stil moeten zijn.
“Karma, Kjelt, het is tijd. We moeten gaan.” Zwiggend rollen ze hun slaapzak op en binden die onder hun rugzak. Dan banen ze zich voorzichtig een weg door het kreupelhout, richting Muur. Gelukkig zijn de Wachters nergens te bekennen.

Ze pauzeren even voor een slok water en een hap brood. “Hoeveel gaten moet ik straks boren, Karma?” vraagt Kjelt. Karma hoeft het aantal staven in haar rugzak niet te tellen. Het zijn er vijftien, weet ze. Vijftien staven dynamiet, die ze bij haar opa heeft gevonden in een oude koffer op zolder.

Haar opa werkte in de mijnen, lang geleden, toen de bodem van Plinthos nog rijk aan steenkool was. Hij was de expert als het om explosieven ging. Opa wist precies hoe je diep onder de grond het gesteente veilig kon opblazen. Daarna kwamen de mijnwerkers om de kostbare steenkool op te graven. Maar de mijnen waren al lang gesloten en mijnwerkers behoorden tot de verleden tijd. Karma heeft werkelijk geen idee waarom opa die staven springstof had meegenomen. En ze heeft evenmin een idee hoe ze het dynamiet veilig tot ontploffing moet brengen. Ja, met een lont. Maar hoe lang moet die zijn? Hoeveel tijd heb je om weg te komen? Hoe voorkomt ze dat ze straks alle drie worden opgeblazen?

Het drietal sluipt voorzichtig verder. Zachtjes om de Wachters en de honden niet te alarmeren. Kjek loopt voorop. Hij weet dat ze er bijna zijn. Maar als hij een struik met gemene stekels opzij duwt, stuit hij toch nog onverwacht op steen. Kjek, Kjelt en Karma houden halt en laten met ingehouden adem hun blik omhoog gaan. Voor hen rijst een ongelooflijk bouwwerk naar een onpeilbare hoogte. Ze zijn er. Dit is de Muur.

OPROER

In de grote Raadszaal leek de stemming grimmiger te worden. Het volk wachtte niet meer geduldig op een volgende spreker, maar begon zelf zijn onvrede uit te roepen. “Door die stomme Muur groeien er alleen maar bleke laffe knollen, vieze miezerige wortels en schrale schimmels op onze velden. De Muur houdt alle zon tegen.” “We zijn het spuugzat,” riep iemand van achter uit de zaal. “Ik kan geen knollensoep en rapenpuree meer zien!” Een dame met een enorme boezem en een nog dikker achterwerk schoof waggelend naar voren. “Onze kinderen eten elke dag knollenfriet. Ze lusten niets anders, want ze kénnen niets anders. Of dachten jullie soms dat ik ze verse groenten en vlees en vis kan voorzetten? Dat is toch onbetaalbaar! En dus eten ze knollenfriet en schimmelchips met cola. Onze jeugd wordt met de dag dikker. Wat gaan jullie daaraan doen, Wijsneuzen?”

“Inderdaad. En wat gaan jullie doen voor de ouderen in Pinthos?” Een oud dametje schoof langzaam op haar senioren-hoverboard naar voren. “We worden met ons allen steeds ouder, maar wat hebben we daar eigenlijk aan?! Alle oudjes bij elkaar wegstoppen in zo’n sombere seniorenflat. Nee, daar word je vrolijk van.” Meer ouderen in de zaal lieten nu van zich horen. “Wij willen aandacht!” “Ik wil iets te doen hebben. Mijn steentje bijdragen aan Plinthos!” Een opgewonden grijsaard stak zijn wandelstok als een vervaarlijk zwaard in de lucht. “Wij willen ... eh ... eh ...” Hij boog zich naar de hoverboard-dame naast hem. “Wat willen wij ook alweer?” “Toen ik jong was, vertelde mijn vader me wel eens over de tijd vóór de Muur,” nam de oude dame opnieuw het woord. “Toen leefde oud en jong samen. Hielpen ze elkaar, zorgden ze voor elkaar. Waarom zou dat nu niet kunnen?”

Het rumoer in de zaal nam toe. Het oude Hoofd hamerde driftig met zijn voorzittershamer op tafel. “Stilte! Stilte! Orde in de zaal!” Zijn schelle stem sloeg over en zijn normaal zo bleke gelaatskleur nam gevaarlijke tinten rood aan. “Stil jullie of ik roep de Wachters! Wat denken jullie in plinthosnaam wel niet?! Wij zijn de Wijzen. Wij weten wat goed voor jullie is! Wij en niemand anders!” Maar hoe hard de oude kraai ook kraste, zijn woorden leken aan dovenmansoren gericht. “Muur weg! Muur weg!” klonk het nu uit de zaal. Eerst wat aarzelend, maar dan steeds luider. “Muur weg! Muur weg!” riep nu de massa in koor. De zaal was als een pannetje melk dat overkookte en niemand kreeg het deksel er nog op.

DE VOORBEREIDING

De thermo-boormachine doet geruisloos zijn werk. Zorgvuldig maakt Kjelt vijftien gaten op een halve meter afstand van elkaar. Elk gat exact 25 centimeter diep en 3 centimeter doorsnede.

De staven dynamiet passen precies. Karma rolt ondertussen de witte draad af en snijdt daarvan vijftien gelijke stukken van tien meter. Voorzichtig drukt ze het uiteinde van elk stuk in een staaf springstof. De andere uiteinden knoopt ze zorgvuldig bij elkaar. Dan bevestigt ze daaraan weer een nieuwe draad.

Met een diepe frons tussen haar wenkbrauwen maakt Karma een ruwe schatting. "Een meter lont brandt zo'n 5 seconden. Een minuut om ons uit de voeten te maken. Dat zijn 60 seconden; 12 keer 5 seconden. Dan moet 12 meter lont voldoende zijn. Laat ik voor de zekerheid maar 15 meter nemen."

Ondertussen is de maan schuilgegaan achter een dik wolkenpak. Kjelt en Karma doen hun werk in het pikkedonker. Klok houdt ondertussen de wacht. Hij tuurt in het duister in de richting waar hij de Wachters vermoedt. Zo nu en dan keert zijn blik naar de hemel. "Hoe ver zijn jullie, jongens? Zo meteen komt de maan achter de wolken vandaan en staan we in het licht." "Ik doe verdorie mijn best," sist Karma geërgerd terug. "Let jij nou maar op die stomme honden!"

DE OPSTAND

In de Raadszaal keken de Wijzen op het podium elkaar vertwijfeld aan. Hoe konden ze hun gezag herstellen? Hoe kregen ze deze opstand onder controle? “Orde! Orde!” bleef het Hoofd maar gillen en tieren. Op een gegeven moment sloeg hij de voorzittershamer met zoveel geweld op tafel dat deze in tweeën brak. De kop van de hamer vloog met een enorme boog de zaal in. De menigte reageerde met luid gelach en gejoel.

Een jonge vrouw beklom het podium. Ze keek de zaal in en stak beide armen in de lucht om de mensenmassa tot rust te manen. Als op afspraak werd het stil. “Beste mensen. Ik spreek hier niet voor mezelf. Ik spreek namens mijn hele generatie. Wij hebben het gehad met Plinthos. We zijn er helemaal klaar mee!” Uit de zaal klonk instemmend gejuich. “Wij jongeren vinden het dodelijk saai hier. Wat valt hier nu te beleven?” “Niks, noppes, nada!” riep een grapjas. Hij kreeg meteen de lachers op zijn hand.

De vrouw hief een hand en het werd weer stil. “In Plinthos is geen zon, geen ruimte, geen uitzicht. Geen toekomst. Het wordt tijd voor vernieuwing! Tijd voor vooruitgang!” Bij de laatste woorden keerde ze zich tot de Raad der Wijzen achter haar. De oude mannen deinsden verschrikt achteruit. Vernieuwing?! Vooruitgang?! “Vooruitgang is achteruitgang,” probeerde het Hoofd. De zaal lachte hem openlijk uit, zodat zijn woorden hopeloos verloren gingen.

“Volk van Plinthos. Wat is het dat jullie willen?” riep de vrouw op het podium. “Wij willen verandering!” klonk het uit de zaal. “Ander eten. Andere smaken en geuren!” “Ik wil andere kleren en kleuren!” “Geef ons andere muziek!” “Andere huizen. Andere materialen dan dat stomme grijze beton!” “Ik wil andere mensen ontmoeten. Andere gewoonten en andere ideeën leren kennen!” Een halve eeuw opgekropte onvrede knalde plots naar buiten. Een explosie van oorverdovend kabaal.

DE EXPLOSIE

Kjok, Karma en Kjelt kruipen diep weg achter een groot rotsblok. De lont licht als een bleke slang op in het gras en verdwijnt enkele meters verder in het donker. "Klaar?"

Karma houdt een aansteker aan de lont, maar er gebeurt niets. Zou het koord dan toch vochtig zijn geworden? Ze herhaalt haar poging en plots vat de lont sissend vlam. Het blauwe vlammetje schiet vooruit, maar even voorbij het rotsblok dooft het uit. "Jongens, dit gaat niet lukken," reageert Kjelt verontrust. Karma verlaat haar schuilplaats en kruipt naar de lont een paar meter verderop. Verwoed probeert ze het koord opnieuw aan te steken, maar zonder veel succes. Gespannen kijken de andere twee toe. "Misschien moet je ..."

"Kom tevoorschijn met jullie handen omhoog!" knalt het plots in de stilte. Tegelijk baadt de omgeving in een zee van licht. Ontzet kijken de drie elkaar aan. Alles vergeefs, alle moeite voor niets. Ze zijn ontdekt. Achter het felle licht van de schijnwerper zien ze mannen in uniform. Zeker drie Wachters, vermoedt Kjok. Bewapend met dodelijke laserguns. Maar het zijn vooral de razend grommende, wild kwijlende honden die hem verontrusten. "Doe wat ze zeggen, jongens. We maken geen enkele kans tegen hen."

Met de handen in de lucht komen ze achter het rotsblok vandaan. De honden gaan als dolle monsters te keer en hangen zwaar in hun lijnen. Een van de Wachters, die eruit ziet als de leider van het stel, doet enkele passen in hun richting. "Op de knieën!" De drie gehoorzamen. "Kijk eens wat we hier hebben. Zo laat nog op pad met je vriendjes, jongedame?" Een gemene blik neemt Karma op van top tot teen, terwijl de loop van een geweer in haar zij prikt. "Zeg op, wat doen jullie hier?" Kjelt doet een stap naar voren. "Niets mijnheer, we zijn alleen maar ..." "Zwijg! Vroeg ik jou iets?!" buldert de man. "Ik had het tegen je vriendinnetje." "Ik ben niet zijn ..." "Koppen dicht, jullie allemaal! Ik weet heel goed wat jullie hier uitvoeren. Smerige rebellen, dat zijn jullie! En je weet wat we met zulk tuig doen."

De leider van de Wachters keert zich nu tot Kjek en plaatst de loop van zijn geweer op diens hoofd. Een valse lach laat zijn gelige tanden zien. "Je hebt geluk dat ik in een goede bui ben vandaag, jochie. Je mag kiezen. Wordt het een kogel? Of maak je liever kennis met Kazan?" Kjek krimpt ineen. "Laat hem met rust!" schreeuwt Karma. "We doen niks ..."
De man geeft een seintje aan een van de Wachters. Die maakt de leiband van een reusachtige Dobberman los. Het beest gromt en grauwt, laat zijn blikkerende tanden zien terwijl het kwijl in de rondte vliegt. "Kazan ... kill!"

Als een veer schiet het hondsdolle monster naar voren.
"Nee!" gillen Karma en Kjek. Kjek sluit zijn ogen. Dit was het dan ...

Wat volgt is nauwelijks te omschrijven. Het lijkt alsof de lucht vloeibaar wordt en als een tsunami alles en iedereen wegvaagt. De oerknal, een immens kabaal zoals nooit eerder werd gehoord in Plinthos, volgt een fractie later. Ontwortelde bomen en enorme rotsblokken vliegen door de lucht, alsof een reuzenhand ze moeiteloos wegslingert. Een van de honden wordt met kracht tegen een boom gesmakt.

Het regent aarde, puin en takken. En bakstenen, merkt Kjek verbaasd op, voordat hij wegzakt in een peilloos donker. Het regent bakstenen ...

DE ZON

De ramen van de Raadszaal knallen uit elkaar, glassplinters vliegen in het rond. Muren sidderen, de vloer golft, stof en gruis dwarrelt op de mensenmassa neer. Wat volgt is een absolute stilte. Niemand roept, niemand schreeuwt, niemand beweegt. Een windvlaag die het stof wegblaast, is voelbaar door de gebroken vensters. En dan plots werpt de zon een voorzichtige straal door de open ramen. Voor het eerst in een halve eeuw dringt er zonlicht door in Plinthos. Mensen kijken verbaasd naar hun armen en benen, alsof de warmte op hun huid zichtbaar is. De Muur? Is de Muur ...?

TIEN JAAR LATER

“Geachte Plinthosianen. Hierbij verklaar ik de Landsraad 2077 geopend.”

Met heldere stem verwelkomt de voorzitter van de Volksraad de aanwezigen. “Jullie weten dat dit een bijzondere vergadering is. Vandaag is het precies tien jaar geleden dat ons land bevrijd werd van de Muur. Ik vraag jullie een minuut stilte om even stil te staan bij de drie helden die bereid waren hun leven voor ons te geven.”

Het enige wat de volgende minuut te horen is, is het vrolijke gekwetter en getsjirp van de vogels, buiten in de vroege lentezon. In de verte ook het gelach van spelende kinderen. “Kjok, Kjelt en Karma,” gaat de jonge voorzitter verder. “Onze helden die Plinthos een nieuwe toekomst hebben gegeven. Voor onszelf en voor iedereen die hier een bijdrage wil leveren aan onze samenleving. Mag ik jullie hartelijke applaus voor de drie ereburgers van Plinthos?”

De ruimte vult zich met geklap en gejuich. De aanwezigen zwaaien en springen, wuiven richting podium waar vanuit de coulissen drie figuren verschijnen. Karma duwt een rolstoel, waarin Kjok met een brede grijns terugzwaait naar het publiek. Daarnaast Kjelt, die licht met zijn been trekt als hij naar voren loopt. Het duurt zeker vijf minuten voordat de stilte in de zaal terugkeert en Gezanten uit alle windstreken van Plinthos het spreekgestoelte beklimmen.

Het gaat goed in het zuiden, meldt de Gezant van Gewest Zuid. Het bebossingsproject verloopt bijzonder succesvol. De bodem heeft zich hersteld en er is weer volop groen. Bij de bouw van huizen wordt al lang geen hout meer gebruikt. En Nieuwkomers hebben de Plinthosianen geleerd om andere brandstoffen dan hout en steenkool te gebruiken. Er zijn nu heel andere, schonere en meer duurzame manieren om energie op te wekken. In het Westen van Plinthos wordt geëxperimenteerd met heel nieuwe vormen van wonen, vertelt de Gezant van Gewest West.

Er worden woningen gebouwd in de lucht, op het water, onder de grond ... Huizen die kunnen veranderen en die makkelijk kunnen worden verplaatst. Aansluitingen op het gas- en elektriciteitsnetwerk? Die zijn al jaren niet meer nodig.

Gewest Oost is het vruchtbare landbouwgebied van Plinthos geworden. Sinds de Explosie heeft het land kennisgemaakt met allerlei nieuwe keukens en gerechten. Nooit eerder werd er zo gevarieerd – en lekker! – gegeten. Knollen en rapen behoren tot de definitief vergeten groentes.

Vanaf het moment dat de Muur verdween en de grenzen werden opengesteld voor nieuwe mensen, is het leven in Plinthos een stuk leuker en boeiender geworden. Kleurrijker ook. De Plinthosianen maakten kennis met nieuwe volkeren en nieuwe gewoonten. Met nieuwe muziek en kunst. Slimme Nieuwkomers brachten nieuwe ideeën mee. Nieuwe kennis waar iedereen van profiteert.

WELKOM! _____

Bovenop het dak van de Raadszaal, waar de nieuwe Gouverneur de volksvergadering voorziet, wappert fier de vlag van Plinthos in de stralende lentezon. Een nieuwe vlag voor een totaal nieuw land: drie stoere bakstenen tegen een achtergrond in alle kleuren van de regenboog. Symbool voor kracht en eenheid. En voor een fijne, kleurrijke samenleving.

Welkom in het nieuwe land van Plinthos!

Droogte, gebrek aan leefruimte,
eenzijdig voedsel, vergrijzing ...

Het land van Plinthos gaat gebukt onder serieuze uitdagingen.
Uitdagingen die zijn ontstaan door De Muur, die vreemdelingen
uit het land moet weren. Maar wordt Plinthos daar wel beter van?

Terwijl het volk mort en moppert zetten drie jonge Plinthosianen
hun leven op het spel om hun land te bevrijden van oude gewoonten
en achterhaalde ideeën. Zal hun missie slagen?

PLINTHOS
GRIP OP JE TOEKOMST